

tete, ha lényegét nem érintő változtatások árán is, rövidesen napvilágot lát. Meg nem jelenése vesztesége lenne a magyar irodalomnak. (Sándor László)

PÁSZTOR BÉLA: MÉREGKÖSTOLÓK. (Vajda János Társaság kiadása)

Fiatal magyar verselő tehetség jelentkezett Pásztor Bélában, akinek ez az első verses kötet. A feltűnően és készséggel verselő nagyszámú magyar poéta között is elsősorú tulajdonságokkal lép a porondra. Magabiztos versetchnika, a lélek mélyéről előhalaszott rettenetek, fájdalmas magatehetetlenség jellemzik az új költőt. Mint minden fiatal, ő is a gyermeki lélek bonyodalmaival van tele, amirehhez folyton visszakuszik. A világot kizárólagosan belülről látja, mintha a külvilág eseményei csak annyiban érintenék, amennyiben a lélek állandó repesztéséhez szükséges anyagot, a külvilág szelei behordják számára. Babitsi rend és érzékenység futkároz sorai között s ha egyszer egy sort, egy szót vagy egy rimet megkomponál, rajta érzik a mesterséget kitűnően ismerő ezüstkovács keze. Széles skálában kezeli az ember, a természet s a térbeli anyagok rendszeres keverését. Az összefüggés nála szinte egyetlen testté nővi ki magát, amit nem tud megzavarni a napi életrend akármilyen szennye. Az ember, az állat, a fű, a vizesés, a folyók és raffinált sugárzások tömkelege szövik át költeményeit, a költészet ősi szabályai szerint.

**Ó költők mind a kertj fák!
Beírják házaink falát
Arnyukkal minden éjjel.
Mint roppant sötét verssorok**

**Águknak árnya úgy csorog.
Csapongó szenvedéllyel.
Lebírhatatlan indulat
Vezetj zugva águkat
Hogy alá s felhaladva
Nagy lombecsettel vessenek
Borongó, lomha verseket
Holdkörte köfalakra.**

Pásztor Bélának elsődleges kenyere a ballada, tragédia-ábrázolás. Valószínűleg úgy van ez, hogy ő már önmagában összenyomja, összegyurja s saját félelmével bevérezzi azokat az eseményeket, amit a mai külvilág részletekben nyújt előbe. Mi már csak a keserű eredményeket kapjuk, komprimálva lelket elveszejtően és a kibírhatatlan földi kísértetjárás minden eredményességével. Méregköstoló a világ, ez a fiatal költő analízise, amelyhez bárki bármikor könnyen hozzájuthat.

**Fagyöngy-szemük ringva mered
A forrongó káttan felett,
Mit urnőjük főz.
Köstolják, hogy elég mérges,
A halálhoz elégséges
Bájjal az ősz?
Egy-egy toboz-sziv még dobban,
Bükkfa ágyán ül a vadkan,
Szemén kőd m...eng..
S a tó vizén végignyulva,
Pettyeshasu pisztránghulla:
Ringatóz a csend.**

Arvaság, bánat mindenütt. Felfordított világ remek, hunyorgó hasonlatokba belekényszerítve, mint valaha a Lomha gályán. A nagy kérdés csak az, hogy pár év múlva nem teheti-e fel a kérdést akár laikus, akár hozzáértő, hogy ezek a szebbnél-szebb költemények melyik korból valók? Mert a kor jellemző és visszavonhatatlan bélyege egyetlen egyen sincs rajta. (Pap Gábor)